

actum est, quod librarii, ad finem laboris sui propeperantes, eiusmodi commenta non curarunt. Quid attinet, quaeso, litteras cumulare, quae nec distincte pronuntiari, neque auditu percipi possunt, nec denique ad quantitatem definiendam quidquam valent, rationem vero etymologicam plane turbant atque everunt? Quotiescunque pluribus modis scribere licet, simplicissimum praeferendum esse existimo. Quare citra necessitatem geminatas litteras exulare iussi, eas contra, quae certa quadam derivandi regula nituntur, accurate conservavi. Ex. gr. minus recte scribitur बुधा तत्र सत्र, qualia passim tamen in libris editis leguntur, pro बुद्धा तत्र सत्र et sic porro.

Haud mediocrem ad perspicuitatem vim habet aphaeresis signum (ऽ), quapropter ubique loco suo id apposui. Librarii istud plerumque negligunt, editores Calcuttenses non raro notam, toties ab ipsis quoque neglectam, alieno loco apponunt, ex. gr. ut significant, litteram अ vel आ initio vocabuli cum eadem in fine praecedentis in singulam productam esse contractam. Haec omnino non est aphaeresis, sed synaloephe.

Verum de orthographia fusius in grammatica disputare oportebit. Vehementer autem est optandum, ut viri docti de hisce minutiis inter se consentiant, ne lector, quoties novum librum Sanscritum adierit, diverso scribendi mori adsuescere cogatur. De plurimis inter eos iam convenire video; de reliquis spero non nimis acriter disceptatum iri: nihil enim magis displicet castigato eruditorum Europaeorum iudicio, quam otiosae argutiae.